

CHUYỆN KHỔ LÌN

01.

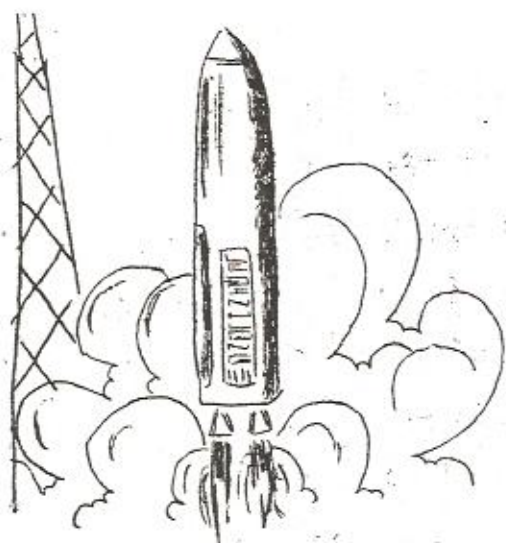
Tôi còn nhớ rõ vào một ngày nọ, một buổi sáng đẹp trời và cũng là ngày vui sướng nhất trong đời, tôi vừa tìm được một kết quả mà phải mất ăn mất ngủ hàng tháng trời, đó chính là một nhiên liệu dùng trong phi thuyền. Chất này khi cháy hoàn toàn có thể sinh ra một phản lực lớn tới bằng tí Newton trên mỗi mét vuông và dưới sức mạnh như thế nó có thể đẩy một khối nặng 50 tấn đi với vận tốc bằng 5 lần vận tốc ánh sáng.

Một tuần lễ sau, tôi thiếp mời tất cả các giáo sư đại học Việt Nam, ngoại quốc, kỹ sư, chuyên viên trong những chương trình không gian, và những nhà bác học khác nơi trên thế giới đến xem tôi phóng phi thuyền. Phi thuyền tôi không phải như Phi thuyền Apollo của Mỹ hay Luna của Nga mà chỉ là một ống máng xối được đặt trên một cái giá bằng cây.

Ba hôm sau, đúng vào ngày phóng phi thuyền, lúc ấy tôi vô cùng tốt rồi, bớt rớt không phải vì sự khó khăn của cuộc phóng phi thuyền mà vì đỡ gần tới giờ là chỉ có lực thừa vài vị giáo sư đại học của nước nhà, lại chẳng thấy bóng của một vị giáo sư ngoại quốc nào cả. Tôi nhìn đồng hồ: kim chỉ đúng 10 giờ. Đã tới giờ phóng phi thuyền, tôi chụp máy phát thanh, huân huy chương đọc vài lời giới thiệu:

"Kính thưa quý vị tôi vào sáng chế được một chất tạm gọi là chất NGUQUACHYNGORA mà khi tác dụng với chất Oxirone sẽ sinh ra một năng lượng rất lớn, chất này đầu tiên được tôi thí nghiệm với ống máng xối này và yêu cầu quý vị tưởng

ST
□ □

tương như một phi thuyền, phi thuyền này..."
Tu tưởng tôi bị chặn ngang lại từ những tràng
cười của các giáo sư, nhưng cũng vậy.

"Giờ phóng phi thuyền đã đến" tôi
hô to "10, 9, 8, ..., 2, 1, 0", khai hỏa!
Tôi cũng vội lấy ví âm, rút hộp gạt diêm
trong túi ra gạt nhẹ làng một diêm và chĩa
vào ống sáng xối; một luồng lửa sáng vụt
lên, tất cả giáo sư đều ngạc nhiên, tôi kinh
ngạc không kém, ống sáng xối văng dẫu mất,
các quan khách bỏ ra về, nét thất vọng lẫn nửa mai hiện rõ
trên mặt họ. Tôi buồn bã quay trở về nhà...

Đến 11 giờ trưa hôm đó, thì trái đất nóng một cách
lạ lùng. Theo tin các đài khí tượng quốc tế thì nhiệt độ trung
bình của trái đất là 38 độ, một vài nơi nhiệt độ lên tới 59 độ
tất cả băng ở hai địa cực tan một cách nhanh chóng gây lụt
lội cho nhiều quốc gia. Vào lúc 3 giờ chiều cũng ngày đó, sức
nóng càng gia tăng kinh khủng, số người chết vì thiên tai này
lên đến hàng trăm triệu người; một màn tang tóc bao trùm thế
giới.

Mãi đến 6 giờ chiều, khí hậu mới dịu dần, dần dần và
đến 8 giờ sáng hôm sau khí hậu trở lại bình thường...

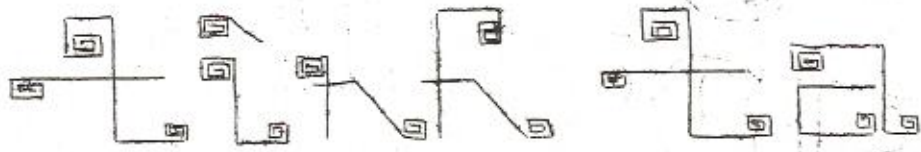
"Số dĩ có trận nóng kinh thiên như ngày hôm qua là vì
mặt trời đã giao động một cách mãnh liệt của từng giây.
Theo tin mới nhất thì về tính nhân tạo của Hoa Kỳ có dự định
phóng của một ống dài khoảng một mét, ống này được phóng đi từ
địa cầu với một vận tốc rất lớn khiến độ sáng hàng triệu độ
của mặt trời cũng không thể làm tan rã và cuối cùng ống này

đã chôn giấu dưới vào mặt trời gây ra những hậu quả tại Đại lộ
trên. Hiện nay người ta đang truy tìm... Tôi thấy trước
giường và tắt radio đi tự hỏi : không biết trung tâm không gian
gian nào phóng phi thuyền mà chỉ dài có một mét hình chữ nhật cái
ống, là thật ! Ôi thôi đúng rồi ! đúng là cái ống bằng sắt và
tôi phóng bởi 10005 phút sáng hôm qua, tôi quên rằng chất
NGUYỄN VĂN NGHĨA của tôi chế mất nhanh và tôi lỡ bỏ vào thùng rỗng
đến 30, tôi với sức đẩy của nó và trúng ngay mặt trời thì mặt
trời có thể tan vỡ là khác. Cũng may mà nó chỉ trúng có một phần
mặt trời. Con số hàng trăm triệu người chết vẫn quay cuồng
trong đầu óc tôi, mặc cảm tội lỗi bao trùm lấy tôi. Tôi đứng
ra học đọc là thường, tôi cau có với tất cả mọi người. Tôi có
cảm tưởng như mọi người biết tôi là kẻ phạm, nhìn sắc mặt là
liệt chưa kịp, vành khăn mồ vệt trên đầu những đứa trẻ
mất cha mất mẹ, trên đầu những thiếu phụ để tang chồng, tiếng
khóc nức của ông già bên cạnh xác con, tất cả những người chết
là đều do hậu quả của trận hỏa kinh tòn mà thủ
phạm gây ra là tôi. Tôi hối hận quá, muốn
rời, tội tôi cao bằng ngọn Ê-ve-rét làm
sao mà san bằng cho được.

Tôi tự viết tờ thú tội này để lại
cho tất cả mọi người, tất cả bọn hậu sinh mai sau. Xin tất
cả hãy tha tội cho tôi và tội tôi để tôi tự xử lấy. Đây là
những lời nói cuối cùng của một nhà siêu bác học lừng danh
trong không gian 1252 của trường trung học P. Trường Vĩnh Ký:

NGHÂN QUAN BẢO

Kiếp đưa em về hồn anh lạc lối
Gió hôm tóc mềm cho lòng thấy rớt xa
Rồi một chiều lững lờ trôi qua
Là thêm một lần anh ngỡ bình xa dần hình ớn cũ
Hương em như vàng trắng trên bầu trời xanh thẳm
Choáng bề đi rồi đeo đuổi mãi không thôi
Mây vẫn trôi
Mang theo bóng hình em yêu dấu
Cho tình ta thêm xa
Và trong mắt như sợi tơ vòng chấp chôn
Trên hàng liễu rủ
Bình xa đi vào dĩ vãng
Khi mây đưa em đến một phương trời vô định
Cho đường tơ đứt đoạn
Tà cho anh nhìn hàng liễu cũ mà nhớ chuyện ngày xưa.

tinh ta tinh ta tinh ta tinh ta tinh ta tinh ta HUI ĐỨC KHÁNH tinh ta tinh ta

CƠM TIENG TRONG RÊO

phạm Văn Đình

CHIỀU KUỐNG THẬT CHẬT, mặt trời
đã khuất bên kia đồi, nắng chỉ còn
lựa thưa yếu ớt bên hàng dâu,
lóng lánh trên những ngọn cây sao
cao vút. Phía này bờ hồ, hàng
dừa xanh trở nên đen sẫm, tàn lá
dài rũ thấp xuống mặt nước, buồn
bã dong dua theo gió. Ngủ nghe có
tiếng hát vọng lên từ dưới mộ
sông, loáng thoáng một tiếng khúc
quen thuộc, gần gũi, bài hát bỗng

dung gieo vào hồn Ngủ những muộn phiền nhỏ nhỏ, những kỷ niệm
xưa của một mối tình xa cách...

Ngủ cũng thường xách hành lý đi dọc theo bờ sông, trời
mưa lất phất. Những hạt mưa nhỏ đan và nhau thành một bức
màn mỏng, trắng mờ mờ dưới cái ánh sáng vàng vọt hia hắt phất
ra từ những trụ điện khớp nép thu mình sau lá cây. Ngủ ngắm
bóng bình nghiêng dài trên mặt đường, lung linh và buồn tẻ
như thành phố này, thành phố mà Ngủ đã xa nó thật lâu. Trong
Ngủ chỉ còn lại những đêm thức trắng, những chiều lang thang

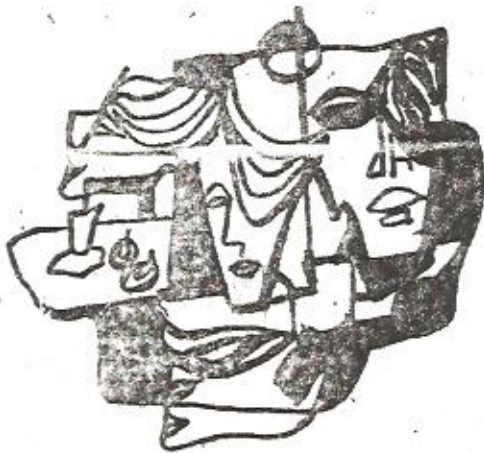
đi uống cà phê, ngồi với bạn bè cho đến khuya rồi trở về với sách vở, với chồng, cours đầy ngút mắt... Những tối Hũ đưa người yêu về trước ngõ, hôn nhẹ lên tóc em rồi từ giã, thật buồn... Hũ đã bỏ đi và bây giờ lại trở lại, bỏ đi thật đột ngột và trở về thật bỗng dưng. Thành phố vẫn buồn như ngày nào, vẫn những con đường nhỏ đầy ổ gà và bụi đỏ, vẫn như quán cà phê xưa cũ, chẳng có gì thay đổi, có chăng là tình người.

Hũ đi chậm lại và lặng ngắm những ngôi nhà Hũ đã có lần đi qua, những giàn hoa trước ngõ, cố tìm trong đó một sự đổi thay, dù là rất nhỏ nhất để tự an ủi mình kỷ niệm xưa đã khuất, để tự dối lòng mình hình bóng xưa đã thay...

Vô hiệu, còn yên nguyên như thuở nào! Hũ rẽ vào một con đường nhỏ ven hồ, con đường thật thân mật và cũ, Hũ đã đi qua bao nhiêu lần và thuộc lòng từng dấu vết. Hàng cây sứ nở rộ hoa, tỏa hương thơm dịu dàng trong đêm đánh thức khứu giác Hũ, nhắc Hũ nhớ đến những chiều ngày xưa Hũ đón Đan Thanh về, hoa sứ trắng đẹp thật xinh trên tóc em. Hũ yêu con đường nhỏ này, con đường buồn nhất tình,

con đường có những cây sứ nở hoa dọc trên lối đi.

Hũ yêu những cảnh hoa sứ trên hiên hậu như yếm tà áo của Đan Thanh sáng nào đi học đến trường. Những sáng chủ nhật mùa đông sương mù giăng kín thành phố, Hũ đưa Đan Thanh đi nhà thờ. Con đường nhỏ ướt đầm sương đêm cho những ngón

tay Thanh run nhẹ trong tay Hữu, gió ban mai lạnh buốt cho tóc Thanh bay bay, cho Hữu nghe một chút âm ái len nhẹ vào hồn...

-21-

Sáng sớm, chuyến xe đã thật sớm đưa Hữu rời xa thành phố. Qua nhà Thanh, Hữu chỉ kịp nhìn thấy dáng em mong manh bên khung cửa, qua nhanh, rồi thôi... Và Hữu quên Thanh, quên vùng đất bờ thềm tiên hòa đã giữ gìn cho Hữu bao kỷ niệm. Bây giờ thì Hữu đang trở về, những bước chân của Hữu thật buồn thật cô đơn. Thành phố âm thầm reo vui đón Hữu cho Hữu thêm nhớ bạn bè, nhớ người yêu và chợt nhận thấy mình se sắt chưa bao giờ...

Có lẽ cơn mưa đã đánh thức Hữu sớm hơn mọi ngày trời bây còn tối sớm. Gió lao xao thềm thì trên ngọn cây, lạnh buốt. Mưa rơi thật êm trong lá, buồn như tâm hồn Hữu. Cành nghiêng dài trên những cánh hoa trắng rơi rụng trước sân... Chuông nhà thờ đổ dồn đập từng hồi, thánh thót trên con đường nhỏ mù sương, vọng hát troa trẻo của mấy cô bé giả làm thiên thần nơi nắng cỏ, bản thánh ca Hữu thuộc và Hữu hát theo như một mình. Vọng vọng đâu đó bản hát 'Tristesse de Chopin', từ một người nhà văn, tiếng dương cầm róc rắt. Hữu buồn, viên đá nhỏ khộp đủ làm cho mặt hồ nổi sóng và ánh nước men men mãnh mẽ của chàng đọng lại được lâu nơi mắt em. Thành phố chỉ còn rất ít bạn bè, Thanh đã bỏ nơi này ra đi sau Hữu. Hữu quên Thanh buồn nhiều, mẹ nói Thanh khóc tối

hôm Thanh đến từ nhà mẹ để
theo gia đình về Pleiku. Mẹ
nồi nói chuyện với Thanh
n cái vườn hoa, trăng sao
lần khất, đêm yên lặng như

38.
rẻ lòn ra môi. Trời dần khuya, em Nữ đưa Thanh về trước
nổ. Thanh bảo sẽ biên thư cho mẹ, chỉ lời hỏi thăm Nữ
mai kia Nữ về, thế thôi. Rồi Thanh đi, chuyện Thanh rồi
cũng được quên cho đến khi Nữ đột ngột trở về. Nữ im
lặng bỏ ra 'ban công', con vườn nhỏ trước nhà Nữ đã thấy
thấp thoáng vài tà áo trắng. Đến khi dỗi, nắng đã tắt, con
vườn hoa sù lấp lánh nơi cuối ốc nhà thờ. Nhũn, cảm xúc
trắng rơi rụn thật buồn trên lối đi trải sỏi, để lại thân
cây trơ lá, hiên hắt nắng trong lá chiều. Họ theo Nữ ra
ngoài hiên, vuốt nhẹ tóc Nữ, bảo Nữ đừng buồn. Đôi mắt
mẹ lờn lờn như sắp khóc. Nữ xoay mình tránh mặt mẹ,
mẹ vẫn xem Nữ như ngày nào còn bé và Nữ chỉ mong được
như vậy... Nữ khẽ chớp mắt, tóc mẹ đã thấp thoáng vài sợi
bạc, tóc bố đã như sương. Nữ chợt cảm thấy thương mẹ,
nhớ hồ yêu dẫu mái đầu xanh của các em. Tối mùa đông rét
mướt, anh em Nữ tụ lại trên gác, hát hò với nhau. Nữ giảng
cho em nhũn bài toán khó, viết cho em bài luận dài lê thê...
Đôi lần chúng trốn Nữ gọi Thanh lại học cho vui. Thanh lật
tập sách triết nặng trên tay, bẽn lẽn càu mọ. Nữ bối rối,
lơy lơy xếp lại nhũn quyển vở, tại em nhìn Nữ khúc
khích cười. Nữ ra cào mồi đưa một bài toán bất chuẩn làm
và vẽ cho Thanh vài câu thơ nhỏ nhỏ. Ôm xuống, Nữ gọi em

đưa Thanh về, chúng nó trốn biệt. Hũ lên mẹ đi với Thanh Hai đứa loanh quanh trên thành phố như người xa lạ, lang thang qua những con đường nhỏ im vắng, hầu như chỉ còn có tiếng lá rơi thì thầm trên gió nhẹ êm như một cơn khúc buồn. Đến đầu phố, Thanh dắt Hũ về trước kiosk mẹ Thanh trông. Hũ âm ỉ, dù chỉ cất bước khi còn Thanh bắt đầu khuất dần sau những khóm hoa.

Con mưa buổi sáng đã lịm tắt, sương mà vẫn còn dày trên ngọn thông. Buổi kia thành phố đã sửa soạn cho một ngày nắng mới. Bối sáng bây giờ đối với Hũ, khô cằn và vô dụng như đá sỏi. Con nước lạnh buốt ngày nào chỉ làm cho những phiến đá thêm phiến muộn hơn, rêu ... Hũ khẽ thở dài, nắn nót viết tên bạn bè lên khăn kính, nét chữ mờ dần rồi biến mất trong lớp bụi nước mỏng. Hũ nhớ đến những người bạn còn lại của mình ở một ngôi trường xa, mai kia chẳng còn gặp mặt. Thành phố rồi cũng không nữa bước chân Hũ. Tối Noel Hũ đi lễ với mẹ, mẹ hỏi chúng nào con lại đi. Hũ bảo có lẽ ít hôm nữa. Con không ở với mẹ được lâu hơn thế sao? Mẹ nói được đôi trách móc. Hũ im lặng, mong mẹ hiểu Hũ, Hũ còn nhiều việc phải làm hơn là việc ở lại nơi đây, chừng ít nữa nữa Hũ về với mẹ. Hũ định nói gì nhưng lại thôi. Thành phố se se trên tầng lầu đi trải sỏi, Hũ thấy mẹ khác trên cung thánh !

Chuyến xe buổi sáng lại thêm một lần đưa Hũ rời khỏi nơi đây. Thành phố vẫn còn im ắng. Những mùi hương thoảng trên những cành hoa sứ trắng của đức nhà thờ. Con đường hồ mù sương như ngôi nhà Hũ dần dần khuất phía sau, chỉ còn thấp thoáng một vài chậu hoa nhỏ. Bên kia đồi, bàn chân đã rơi êm trong gió.